

10.

Lemminkäisvoimat.

Kalevala ei kuvaa sankareitaan kosintarunoissa täydellisiksi olennoiksi. Vaikka he — siinä merkityksessään, josta meillä on puhe — edustavat jumalallisia voimia, kuvaa Kalevala heitä perin inhimilliseksi, vieläpä heikoiksiin. Väinämöinen, joka on vakaa ja vanha, viisas ja kokenut, jolla on tahtoa ja valtaa hallitsemaan luontoa ja itseään, hän esiintyy samalla mielestämme mekillisen epäviisaana ja osottautuu odottamattoman kokeuttomaksi, ryhtyessään kosimaan nuorta tyttöä; niin, hänen rakkautensa nuoreen Ainoon ei saata heikkoudestaan ja ~~raennaisessa~~ ^{ilmeisessä} järjettömyydessään olla muuta kuin traagillinen. Lemminkäinen, kaunis Kaukomieli, jonka koko olemus uhkua intoa ^{runnotta} jyrsköä ja rakkautta, kuvataan samalla kiivaaksi, ja rütkäiseksi soturiksi ja huikentelevaksi lemmenseikkailijaksi. Ilmainen, seppo iänikuinen, sammontaloja, kykenevä, nerokas, taitava, on samalla hieman hidas, laiska, ja

ro, melkeinpä lapsellisen yksinkertainen.

Tehden tällä tavalla inhimilliseksi sankariksi, jotka suorittavat ylimenhimillisiä tekoja, Kalevala tuo ne niin lähelle meitä, että mittei unohtamme heidän jumalallisuutensa. Ja kuitenkin meistä näyttää, että Kalevala juuri sillä menetelyllään on erityisesti tahtonut painostaa kunkin sankarinsa perusominaisuutta. "Katsokaa", se sanoo, " ~~se~~ mikä kussakin on parasta, se kehittyy ja kasvaa. Kuollut vain jää liikkumatta paikalleen, elävän ^{mieli on} ~~aina edistyy.~~ eteenpäin."

Tämä kehityksperiaate kulkee punaisena lankana Lemminkäisen historiassa. Lemminkäinen, joka edustaa ihmiskunnan povessa riehuvia tunnevoroimia, esittää elämänsä kuluksaan näiden tunteiden eri kehityksasteita. Tämä todistaa muodollisesti sekä seikka, että Lemminkäisrunoiksi on koottu erilaisia aineksia, kertomuksia eri henkilöistä, Ahti Saarelaisesta, Kaukamoisesta, Patoisesta pojasta j. n. e., jotka kansan ~~runon~~ ja runolaularin mielikuviuksessa ovat kuuluneet yhteen ja olleet ikäänkuin saman olennon toisintonimia. Kaukamoisen ja Ahti Saarelaisen nimellä Lemminkäinen ~~kasii kyllikien~~ rakas, Telee Saaren tyttöjä ja vie kyllikin vaimohseen, Kalevalan runojen historia, siv. 509 ja seura.

81)
Lemminkäisenä hän kosii Pohjan ~~tyttöä~~ ^{neitoa} ja kertomus
hänen kuolemastaan on alkuperäisiin Patoisen pojjen runosta.
Uudessa Kalevalassa Lemminkäinen oikealla psykologisella sil-
mällä on antanut kaukamois-episodin tapahtua
Lemminkäisen nuoruudessa, ennen hänen varsinaista
esiintymistään Pohjan neidin kilpakosijana, sillä Kylvä-
liikhiruno kuvaa itse asiassa varhempaa kautta
~~Lemmi~~ ihmiskunnan Lemminkäisvoimien kehitys-
historiassa.

Ahtina Lemminkäinen „kasvo-
koissa korkeassa, luona armahan emonsa” ja hänesti
Petit { Tuli mies mitä parakin,
Puhkesi punaverinen,
Joka päästänsi pätevi,
Kohastansa kelpoavi.
Yhös' old hänettä vain viha:
Petit { Ain' oli naisissa eläjä,
Yli öitä öitsiloissa,
Noien vimprien iloissa,
Kassapäien karkeloissa.

Runo viittaa tähän Lemminkäisen
keikkouteen ~~muutella~~ ^{muutella} hymyllä, niinkuin se yleensä
käyttää pientä huumoria kuvatessaan sankarinsa
elämän vaiheita. Kalevalaa okkultisesti tulkittaes

82)
Ja tämä pure on huomionkelpo. Lemminkiä
kehutaan ja hänen voimaansa ja tahtoansa ylistet-
tään: lauluillaan ja loitsuillaan hän lumoo.
Mutta kuitenkin runon mielestä pieni pilkka
on paikoillaan. Kuinka tämä on ymmärrettävää?

Siinä kuvastuu vanhan suomalaisen
viisauden ^(myöhempi) arvosteleva katsantokanta. Se tuntee tosi-
asiat. Se tietää, että tunne on - ainakin toistaisek-
si - suurin voima ihmiskunnan rinnassa, että ^{tunteen} ~~se~~ lep-
sellinen itsekkyytensä ja huolimattomuus paisuu tärisyt-
täväksi ja lumoavaksi luonnonvoimaksi, kun se miä-
rättyyn kohteeseen kohdistuu, että ^{himmustelun} ~~avalla~~
ihmiskunta ³ ² tosiaanankin suorittaa suurimmat ihme-
työnsä ja sankaritekonsa; ja kuitenkin se samalla
sitä epäilee, niinkauan kuin ei ihmiskunta ole
omien Lemminkäisvoimiensa herra. Kuinka sat-
tuvasti tämä on tuotu esiin Lemminkäisen ylimie-
lisessä ja halveksivassa käytöksessä märkähtäen
kajainpaimenta kohtaan! Juuri voittonsa hetkellä
hän antaa tunteensa itseään pettää - ja siitä on
seurauksena hänen tragillinen loppunsa. Tunteen
~~juuret~~ ^{juuret} ovat niin syvästi ihmisen aineellisessa
luonnossa, että syytä niitä saa pelätä, ennen-
kuin ihminen on tyystin "sydämensä puhdistat-
tu".

nut."

Miksi näet ^{ilmenneseen} tunteen Lemmenkäs-
voimien alku ja juuri? Ihmisen sukupuolinen ole-
mus. Hänen ~~lajin~~ ^{Tansa} ^{rakkauskykyssä} juuret tunteen mah-
dollisuudet, mutta hänen aineellinen sukupuol-
isuutensa herättää ne eloon ja antaa niille mees-
don. Aivan oikein sanoo sentähden Kalevala:
tunne on erinomainen ~~asia~~ asia, mutta sen heikkous
on, että se imee voimansa sukupuolesta.

Kun huikentelevan huvittelevan ja su-
kupuolisesti voimakas tunne-elämä on hiukan tamen-
tunut, kohdistuu rakkaus pitempiä aikaisesti miä-
rättyyn esineeseen, ja Kyllikki-episoodi alkaa Lemmen-
käisen elämässä. Tunne ei kuitenkaan vielä ole puh-
distunut — ei Lemmenkäsessä eikä Kyllikissä. Se
vaatii valoja ja vannoo valoja ^(II: 289-304) ja sentähden sen on
miäriä hukhua.

Ennen kun Pöyhjän tyttöä hosiessaan
Lemmenkäinen saa kaikenlaisia esteitä voittakseen,
joihin ei päägös huumapäinen väkivallalla tepsä, ja
kaikenlaisia ansiotoita suorittaakseen, vasta silloin
hän väkivallalla vapautuu itsekkyydestään ja itse-
haudestaan ja alkaa ymmärtää, mitä rakkaus on.
Näin tunne-elämä ihmiskunnan proessa aste asteelta

pitkien kehitysjaksojen kulussa puhdistuu ja jalostuu, kehentelevä yleisyys nöyrytyy ja muuttuu uskol-
 liseksi antaumukseksi. Suomalaisen temperamentin
 mukaisesti Kalevala tässä loppukuvauksessakin vält-
 tää kaikkea hentoniichisyyttä ja liiallista tunnetta. Muu-
 tamalla sanalla Lemminkäinen kuollessaan ilmaisee
 syvää luottamustaan äitinsä rakkauteen, parastaen
 samalla oman ushollisen tunteensa häntä kohtaan:

Petit

Oi emoni kantiijani,
 Olivan nähnyt vaahiani!
 Tietäisitkö, tuntisitko,
 Miss' on poikasi poloinen,
 Toki ja rientäen tulisit,
 Ovukseni esittäisit...

Ja kun äiti on hänet kuolleensta herättä-
 tänyt, muistaa hän pian rakkautensa Pohjan neitoon,
 jonka puolesta hän on niin paljon kärsinyt:

Tuollapa syämonykseni,
 Tuolla tuntori makuapi
 Noissa Pohjan neitosissa,
 Kaunoisissa kassapäissä;—

joissa sanoissa ~~kuigi~~ monikko vain on jorhunkalainen
 pluralis modestiae.

Syventymällä yksityiskohtien voimme

nähdä Lemminkäisen elämässä kolme suurta jaksoa, jotka selvästi kuvaavat kolme kehityskautta ihmillisen tunne-elämän historiassa:

1. Tunne-elämän lapsuudentila, jolloin tunne on huikenteleva, ajattelematon, printtipuolinen, liehuen kiertymyksessään esineestä toiseen. 2. Sen nuoruudentila, jolloin se etsii kiinnekohtaa ja valoilla ja lupauksilla koettaa pypsä ushollisena ihanteeseen. 3. Sen mieluudentila, jolloin se ymmärtää, ettei mitään saavuteta ilman vastaavia ponnistuksia ja voittoa.

Yksi kauni on vielä kuvaamatta kehityksen alussa: ylimeno eläimellisestä tilasta ihmilliseen eli se kehityskausi, joka on lähinnä eläinkunta^{nan} sokeata vaistoelämää ja josta salaiset traditsioit puhuvat. Onko tämä unohtunut kalvalan kuvauksesta?

Nähdäksemme se ei ole unohtunut, vaikka siihen on vain ohimennen viitattu. Kun Lemminkäinen laulaa joke miehen Pohjolan tuvasta ulos (12:443-473), heittää hän yhden laulamatta: "karjan paimenen pahaisen, ukko vanhan umpisilmän". Tämä "Pohjolan sokea", "märkähattu karjan paimen" kysyy silloin syytä, miksi ei häntä muiden mukana laulettu

tuwasta. Lemminkäinen vastaa:

Siksi en sinuhun koske,
 kun olet katsoa katata,
 Kurja koskemaisittani;
 Olet miesnä nuorempena,
 Karju paimenna pahaisna
 Turmelit emosi tuoman,
 Sisaresi siivakutit,
 Kaikki herjosit hevoset,
 Tamman varsat vaiuttelit
 Suon selillä, maan nivoilla,
 De'en liivan liikkumilla.

Petit

Sokea karjapaimen on symbolina
 siitä ajasta, jolloin äsken syntyneet ihmiskunta se-
 kaantui eläimiin ja josta esim. H. P. Blavatsky
 mainitsee Salaisessa Opissaan. Järjen valo oli ihmi-
 sissä vielä niin himmeä, etteivät he osuneet tainneet
 kuin onatka eläimiä ja suin päin syösti heräävään su-
 kuviehti valtaan. Tämä alkuperäinen lankeemus,
 johon paratiisikertomukset viittaavat, onkin laskenut
 perustan ihmiskunnan myöhemmille kärsimyksille.
 Sukuvietti se aina on ollut ihmiskunnan kohtalok-
 ka kaana vitsana, joka sille tuskaa on tuottanut.
 Sama ihmiskunta, joka nyt näytteke osaksi Ahsti

89/
Saarelaisen, osaksi kauniin kaukomielen osaa,
on ennen esintynyt näyttämöllä vietistä sokaistu-
neena karjanpaimenena ja näyttää nyt elämänsä
tragediassa karmalliset seuraukset alkuperäisestä
"synnistään."

Teosofiseen kirjallisuuteen perehty-
neet tietävät, että salatiiede puhuu ihmiskunnan
juurirodusta: kaksi ensimmäistä olivat ylifyypilli-
siä ja vasta kolmas oli ensimmäinen fyypillisellä ruu-
mulla varustettu ihmisrotu, jonka asuinpaikkana
oli Tyynen Okeanin syvyyteen uponnut mannes, jolle
luonnontutkija P. L. Schater antoi nimen Lemuria. Tä-
ssä kolmannessa rodussa tapahtui edellämainittu
"synnin lankeemus" ja sen perästä ~~rodun~~ rotu "tuli
mustaksi synnisti." (Sanotaan, että neekerirotu on
ruumillisesti siitä polventunut.)

Neljäs rotu oli atlantilainen, jumai-
nen ja keltainen rotu, joka asui Atlantin meren
vajoaneella manterella ("Atlantis"). Plato kertoo
sen viimeisestä jätteestä, Poseidonin nimisestä sea-
rosta, ja Kalevalan "Ahti Saarelainen" ja "Saarella"
asuva Kyllikki kuuluvat sekä nimiensä että psy-
kologisen sisältönsä puolesta varsinaisesti atten-
tilaiseen kehityskantaan. (Ahti = Vellamo viittaa

88)
nyö tunnemaailmaan eli „astratasoon“, jonka ver-
tauskuvana aina on käytetty vettä.”)

Ihmiskunta elää nykyään Salaisen
eli arjalaisesta
opin mukaan viidennessä juurirodussaan ja paras
ihmiskunta on sentähden tunne-elämässään
varsinaisen Lemminkäisen tasalla, mutta suurin osa
yhä vielä jatkaa kaukamoisen elämää.

Vasta vielä syntyneet kuudes
ja seitsemäs juurirotu puhdistavat ihmiskunnan
Lemminkäisvoimia ~~Kristusvoimien~~ ~~voimien~~ niin
pitkälle, että ihmiset alkavat käytännössä kä-
sittää ja toteuttaa Kristusrakkuutta.

Jumalallinen pelastustyö näkyy artet-
taisessa tunnekehityksessä. Sen huippukohta saavute-
taan, kun persoonalliset tunteet, sekä „hyvät“ että
„huonot“ hukkuvat suuren jumalallisen rakkauden
valtamereen. Lemminkäinen edustaa siis korkeim-
massa ja syvimmissä merkityksessään ihmiskunnan
Kristusvoimia.
